

[Westermann.]

heri er Forsvar, medens der overhovedet ingen Styrke er i det; og alle de Penge, der er anvendt paa det, er bortkastede Penge.

Det er trist for mig at skulle sige det, men jeg har sagt det før og ønsker at gentage her ved tredie Behandling, at naar dette skulde være en Ordning, lavet paa langt Sigt, maa logisk set Afrustning blive den naturlige Følge. Jeg vil ogsaa gerne ved denne afsluttende Behandling af Lovforslaget henvise Rigsdagens Medlemmer til at benytte den Adgang, de har, til paa Rigsdagens Bureau, som der staar i Betænkningen, at gøre sig bekendt med den Udtalelse, som Chefen for Søværnskommandoen har afgivet om dette Lovforslag. Det er deri med al Tydelighed sagt, at det, som Direktøren for Marineministeriet efter Ordre har maattet udarbejde for Forsvarsministeren, maa Chefen for Søværnskommandoen, som er den samme Person, paa det haardeste fordømme som et fuldkommen uantageligt og uanvendeligt Søværn. Det kan ikke siges stærkere end deri; der siges endog, at der, naar man overhovedet oprettholder dette, ikke er nogen Rimelighed for i det hele taget længere at bevare Militærværn i Danmark.

Jeg ønsker her at understrege, at Regeringsforslaget byder intet; med en ringe Merudgift vilde man efter de Konservatives Forslag opnaa hele den Kraft, som ligger deri. Jeg forbavses, og mange med mig forbavses over, at politiske Partihensyn har kunnet føre saa langt, at politiske Partier i denne Rigsdag kan gaa til en saa dyb Ansvarsløshed, som Gennemførelsen af disse Lovforslag er Udtryk for.

Rager: Ligesom til Hæren er der jo til Flaaden forudset knyttet Flyvere, og denne Omstændighed giver mig Anledning til nu her at svare paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft før rettede til mig angaaende Hærens Flyvere, da det akkurat lige saa godt kan knyttes til Bemærkninger om Søværnsforslaget. Det var min Skæbne i Fredags, at netop som jeg skulde have Ordet for at svare det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, blev Forhandlingerne afbrudt; jeg kunde ikke indtages mere, derfor maatte jeg tale saa længe i Dag. Nu havde jeg samme Skæbne i Eftermiddag, at netop da jeg skulde svare det ærede Medlem, blev de afbrudt. Derfor har jeg maattet benytte den næstfølgende Lejlighed, som jeg ogsaa maa i Eftermiddag. Det er et ganske

interessant Spørgsmaal, det ærede Medlem rejste, idet han sagde: Ja vel, men forudsæt nu, at jeg vil støtte mig til Oberst Klehns Udtalelser om Umuligheden af et Luftforsvar, hvorledes kan jeg saa gaa med til et Regeringsforslag med en Del Flyvemaskiner? Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem ikke kan se, at dette er det, der skiller mellem os. I det Øjeblik en Situation indtræffer som Situationen i 1914—18, vil til Opklaringstjeneste, Hjælpebevogtningstjenesten o. s. v. baade landmilitære og sømilitære Flyvemaskiner have deres ganske overordentlige Betydning, naar de Opgaver, vort Forsvarsværn i første Række skal tjene til at løse, er inde; men noget ganske andet er det, i det Øjeblik Krigen er indenfor Døren. Saa længe den anden Situation var inde, er der ingen, der vil genere Flyverbaser, som vi har liggende. Det er udmærket, det gaar fortrinligt; men i det Øjeblik, vi kommer dertil, at Flyvevaabenet skal sættes ind over for en fjendtlig Magt, der angriber os, naar det ærede Medlem da mener at kunne opbygge et Luftforsvar og her fra Talerstolen begynder at pege paa, hvordan vi andre stiller Storbyens Befolkning, siger jeg: det ærede Medlem stiller ikke Storbyens Befolkning Spor af bedre!

Det er det, jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa; og det er den Mening, der ligger bag det ærede Medlems Udtalelser, som jeg anser det for saa ganske overordentlig vigtigt at imødegaa og imødegaa utrætteligt. Det er netop saa vigtigt, at det ærede Medlem ikke skaffer Spor af mere Sikkerhed. En helt anden Side er, at hvis man begynder at drøfte den Ideologi, paa Grundlag af hvilken man kan opbygge et Forsvar, hvis man begynder at drøfte Spørgsmaalet, om det er nødvendigt, om det er af Livsværdi i Forvejen at sige: Vi vil kæmpe til sidste Mand. Naturligvis, det ærede Medlem har Lov til at fremsætte sine heroiske Bemærkninger — de gør ikke noget som helst Indtryk paa mig, det har heller ikke nogen som helst Interesse for mig at imødegaa dem. Men det, der har Interesse for mig, er at slaa ganske bestemt fast, at det ærede Medlem ikke tilvejebringer en eneste Smule Sikkerhed for Befolkningen. Det er det afgørende.

Jeg vil tværtimod sige, at Gennemførelsen af det ærede Medlems Ønsker i visse Tilfælde kan gøre Forholdene værre for Civilbefolkningen. I visse Tilfælde; det er ikke en generel Udtalelse, men i visse Tilfælde kan det gøre Stillingen værre, og jeg vil paastaa i intet Tilfælde bedre. Dette